

Sygn. akt IX Ca 885/14 (upr.)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Skiepmo
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko Ł. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt X C 1972/14

oddala apelację.

Sygn. akt IX Ca 885/14

UZASADNIENIE

Powódka Kancelaria (...) spółka akcyjna w K. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie dniu 17 lutego 2014 r. pozew o zasądzenie od Ł. P. (2) kwoty 1.381,07 zł z odsetkami umownymi w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 13 listopada 2013 r.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazała, że w dniu 27 października 2013 r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o.w W.umowę pożyczki na kwotę 1.000 zł za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.pl. Pozwany zgodnie z umową przed wypłaceniem przez pożyczkodawcę środków pieniężnych dokonał na jego rzecz przelewu kwoty 0,01 zł celem potwierdzenia swoich danych osobowych oraz akceptacji warunków umowy. W dniu 27 października 2013 r. pożyczkodawca wypłacił środki pieniężne zgodnie z umową. Całkowity koszt udzielonej pożyczki wyniósł 1.381,07 zł. Pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty pożyczki do dnia 12 listopada 2013 r. W dniu 22 stycznia 2014 r. pożyczkodawca przełał wierzytelność wynikającą z zawartej umowy pożyczki na rzecz powoda. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uiszczył należności. Na dochodzoną pozewem kwotę składa się należność główna w kwocie 1.000 zł oraz odsetki i dodatkowe koszty udzielenia pożyczki w kwocie 381,07 zł.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem zaocznym z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt X C 1972/14 oddalił powództwo.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie udowodniła, iż przysługuje jej roszczenie względem pozwanego w wysokości dochodzonej pozwem. Powódka wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności na podstawie której miała nabyć dochodzoną wierzytelność, jednakże nie załączyła do akt sprawy dokumentu umowy sprzedaży wierzytelności. Tym samym nie wykazała, że nabyła wierzytelność przysługującą (...) Sp. z o.o. w W. z tytułu zawartej z pozwanym umową kredytu. Powódka nie przedstawiła również umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

Z uwagi na powyższe okoliczności, na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości.

Od powyższego apelację wniosła powódka zarzucając zapadłemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 339 § 2 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie powództwa wyrokiem zaocznym w całości w sytuacji gdy zasadność powództwa nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Podnosząc powyższy zarzut powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

Sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu II instancji ma formę wynikającą z treści art. 505¹³ § 2 k.p.c.

Podniesione przez powódkę zarzuty nie znalazły uznania Sądu Okręgowego.

W pierwszym rzędzie Sąd Okręgowy wskazuje, że w postępowaniu uproszczonym, z uwagi na ograniczony zakres kognicji Sądu odwoławczego oraz katalog zarzutów apelacyjnych, niedopuszczalne są zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z powyższych względów zarzuty powódki, w których polemizuje ona z oceną dowodów oraz ustaleniami faktycznymi Sądu pierwszej instancji nie mogą się ostać, zwłaszcza, że nie przedstawiono żadnych okoliczności i dowodów, których istnienie wykryto dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Tym samym Sąd Okręgowy nie uwzględnił dołączonych do apelacji dowodów z dokumentów, gdyż skarżąca nie starała się nawet wykazać, że nie mogła z nich skorzystać w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Najistotniejszym było, że powódka - na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji - nie przedstawiła dowodu, który pozwalałby na ustalenie, że w istocie przysługuje jej od pozwanego dochodzona pozwem należność. Brak materiału dowodowego jest przy tym wynikiem nie wadliwego postępowania Sądu, a wynikiem bezczynności strony powodowej, profesjonalnego podmiotu, która nie wykazała na etapie postępowania rozpoznawczego żadnej inicjatywy w tym zakresie. Słusznie zatem Sąd Rejonowy powództwo oddalił jako nieudowodnione.

Nie podlegał uwzględnieniu zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Należy bowiem podkreślić, że przewidziane we wskazanym przepisie domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza

obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Sąd Okręgowy nie zgadza się z zarzutami powódki dotyczącymi tego, iż nie przedstawiła żadnego dowodu, gdyż nie została przez Sąd o to wezwana. Sąd Okręgowy wskazuje, że zgodnie z art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w jego obecnym brzmieniu, po przekazaniu sprawy w przypadkach wskazanych w art. 505³³ § 1, art. 505³⁴ § 1 oraz art. 505³⁶ § 1 przewodniczący wzywa powoda do wykazania umocowania zgodnie z art. 68 zdanie pierwsze k.p.c. oraz dołączenia pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c., a po przekazaniu sprawy na podstawie art. 505³³ § 1 oraz art. 505³⁴ § 1 dodatkowo do uiszczenia opłaty uzupełniającej od pozwu - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem umorzenia postępowania. W razie nieusunięcia powyższych braków pozwu sąd umarza postępowanie. Obecna treść przepisu jednoznacznie wyklucza sugerowany przez skarżącego wniosek co do obowiązku sądu w zakresie wzywania powoda do uzupełnienia pozwu poprzez dołączenie do niego dowodów zgłoszonych w e- pozwie. Nowa treść tego przepisu obowiązuje od 7 lipca 2013 r., zaś pozew został złożony na długi czas po tej dacie, dlatego nie ma powodu wnioskować, aby powód był zaskoczony zmianą stanu prawnego procedury tym bardziej, że tryb legislacyjny tych zmian trwał od 2012 r., a ustawa została uchwalona 10 maja 2013 r. i ukazała się w Dzienniku Ustaw w dniu 6 czerwca 2013 r.

Jak wskazano już wyżej podmiot wdający się w spór, a ponadto tak jak w niniejszej sprawie, reprezentowany przez profesjonalny podmiot, musi zakładać, że posiada dostateczną wiedzę prawną, a co najmniej orientację, co do sposobu prowadzenia tej sprawy oraz obowiązujących przepisów.

Sąd Okręgowy podkreśla, że procedura naprawcza, zarówno na podstawie art. 130 k.p.c., jak i wskazanego powyżej art. 505³⁷ § 1 k.p.c., dotyczy braków formalnych pozwu, a nie braków dowodzenia. Ponadto nie jest rzeczą sądu zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym stanowi art. 232 k.p.c. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 3 i art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Nie istniały zatem przesłanki do wzywania powódki do uzupełnienia materiału dowodowego, gdyż te okoliczności wchodzą w zakres dowodzenia zasadności zgłoszonego powództwa, a nie uzupełnienia braków formalnych pozwu. W związku z tym powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna była te okoliczności wykazać. Ponadto powódka może w ogóle nie przedkładać dokumentów, a jedynie powoływać się na nie, może też przedłożyć ich odpis, jednak ze skutkami wynikającymi z art. 6 k.c. i art. 232 oraz art. 3 k.p.c.

W dalszej części należy zauważyć, że na podstawie art. 505¹¹ § 2 k.p.c. Sąd odwoławczy przeprowadza postępowanie dowodowe jedynie, gdy apelację oparto na późniejszym wykryciu nowych faktów lub dowodów, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 k.p.c. Jednakże wskazany przepis nie mógł mieć zastosowania w niniejszym postępowaniu, a to z uwagi na to, iż dołączone do apelacji dowody nie mogły zostać przez Sąd Okręgowy uwzględnione, a to z uwagi na to, iż powódka nie wykazała, iż są to dowody nowe, czego wymaga wskazany przepis.

Podsumowując, ponieważ strona powodowa nie podniosła zarzutów mogących odnieść skutek w postępowaniu odwoławczym, a Sąd odwoławczy nie dopatrzył się nieważności postępowania, ani naruszeń prawa materialnego, które powinien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.